

ἡ ψυχὴ αὐτῶν, οἶονεὶ νοσταλγοῦσα, ποθεῖ
νὰ κοιμηθῇ ἐν εἰρήνῃ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ
Ἰλισσοῦ, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν κυπαρίσσων
τοῦ Ἀττικοῦ πολυανδρίου, ὑπὸ τὸν ὥραϊον
ἐκεῖνον οὐρανὸν, ὑφ' ὃν ἀπ' αἰώνων περι-
πλανῶνται αἱ σκιαὶ τῆς ἀρχαιότητος . . .

Ἐδῶ ὑπὸ τὸν ὥραϊον οὐρανὸν τῆς Ἀτ-
τικῆς, τὸν ὅποιον δὲν ἀμαυροῖ πλέον ἡ
δουλεία, ἃς ἀνεγερθῇ ἡ προτομὴ τοῦ Βε-
ρανζέρου· ἐδῶ ἄλλοτε ἐπόθει γ' ἀποθάγη

ὁ τεθλιμμένος ποιητὴς· ἡ ἐλληνόφρων αὐτοῦ
ψυχὴ φεύγουσα τὰ τέλματα τοῦ Σηκουάνα,
κούφη θέλει πτερυγίσει ἐνταῦθα, ὅπως ἀ-
ναπαυθῇ ὑπὸ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος,
ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Θησείου, εἰς τὸν ἀνθο-
στεφῇ τόπον τῶν ὀνείρων τῆς, εἰς τὴν
ποιητικὴν πατρίδα τῶν μύρτων καὶ τῶν
κυπαρίσσων!

ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ

ΝΙΝΩΝ ΔΕΛΑΝΚΛΩ

Ἡ Ἄννα, ἐπιλεγομένη Νινὼν Δελανκλώ,
ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τῷ 1615. Ἡ μήτηρ
τῆς ἦτο ἐνάρετος διερχομένη τὸν βίον ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο φαι-
δρὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου. Ἡ Νινὼν, παι-

δίον ἔτι, ἔμεινεν ἐλευθέρᾳ νὰ ἐκλέξῃ με-
ταξὺ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ μοναστηρίου.
Ἐξέλεξε τὸν κόσμον. Μείνασα ὀρφανὴ ἐν
δεκαεξαετῇ ἡλικίᾳ καὶ ἤδη γνωστὴ διὰ
τὰς εὐφυϊολογίας τῆς καὶ τὴν χάριν τῆς

περιεκυκλώθη ὑπὸ πλείστων προθυμοποιηθέντων νὰ τὴν παρηγορήσωσι καὶ νὰ τῇ φανῶσιν ὠφέλιμοι. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἠσθένησεν ἐπικινδύνως. Ἡμέραν τινὰ, βλέπουσα πολλοὺς περὶ τὴν κλίνην της λυπούμενους αὐτὴν διότι ἀπέθνησκε τοσοῦτον νέα: Φεῦ! εἶπε, *θνήσκοντας ἀφίνω*. Ἐπανακτήσασα τὴν ὑγείαν της, κατέγινε νὰ τελειοποιήσῃ τὰ προτερήματά της καὶ νὰ κοσμήσῃ τὸ πνεῦμά της. Ἡ Νινὼν, εὐειδής, πεπαιδευμένη, πνευματώδης, δὲν εἶχεν ἄλλην ἀμνηχανίαν εἰμὴ τὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐὰν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ. Ἀλλὰ διὰ τῆς πρὸς τὴν ἡδονὴν κλίσεώς της εἶχεν ἤδη ἀποδείξει ὅτι κατὰ τὸν χαρακτῆρα πλειότερον ὁμοιάζε τὸν πατέρα της ἢ τὴν μητέρα της. Ὑποθέτουσα πιθανῶς ὅτι δὲν τῇ ἤρμοζεν ὁ γάμος, ἀπεμάκρυνε τοὺς ζητοῦντας τὴν χεῖρά της λέγουσα ὅτι ἐσκόπευε νὰ μὴ δεσμευθῇ ἄλλως ἢ διὰ δεσμῶν εὐκόλως λυομένων ὡσάκις τὴν κατελάμβανεν ἡ ἐπιθυμία. Ἐχουσα δώδεκα χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ἡ Νινὼν ἠνοιξε τὴν οἰκίαν της πρὸς ὅλους ὅσοι ἠδύναντο νὰ τῇ ἀρέσωσι. Τὸ σχέδιον τοῦ βίου της ὅπερ εἶχε χαράξει αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχε χαρακτῆρά τινα εὐγενείας καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐκτραχηλισμῷ τῆς ἀνεξαρτησίας της. Εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ καθιστᾷ εὐτυχεῖς περὶ αὐτὴν, καὶ ὄχι δούλους... πολὺ δὲ ὀλιγώτερον δεσπότης. Διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἡ Νινὼν συγκατετίθετο ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἠγάπα... ἀλλ' ἀπῆτει ὁ ἔρως του νὰ ἔχῃ τὴν διάρκειαν ἰδιοτροπίας, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐδέχετο τὸν ἔρωτα τῶν ἄλλων εἰμὴ ὡς ἐλαφρὰν φλόγα τὴν ὁποίαν ἡ πρώτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἠδύνατο νὰ σβύσῃ. Ἡ Νινὼν ἄλλως τε εἶχε μέσον ἀρκετὰ εὐφυὲς διὰ νὰ κατευνάζῃ τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἐπροξένει ἡ ἀπιστία της μεταβληθεῖσα πλέον εἰς ἀνάγκην. Τοὺς ἐραστὰς τῆς χθές, καθίστα φίλους παντοτεινοὺς... διότι ἡ Νινὼν ἦτο ἐπίσης σταθερὰ εἰς τὴν φιλίαν ὅσον ἀσταθὴς εἰς τοὺς ἔρωτας. Καὶ βλέποντες αὐτὴν οὕτω, πάντοτε ἀξιέραστον καὶ πάντοτε θελκτικὴν, παραδειγματικὴν ἔχουσαν τιμιότητα καὶ ἀπεριόριστον ἀφιλοκέρδειαν... οἱ θυσιασθέντες τῆς προτε-
ραίας, οἱ εὐτυχεῖς τῆς σήμερον, οἱ περιμέ-

νοντες μετὰ στεναγμῶν τὴν αὔριον, ὅλοι ἐλάμβανον ὑπομονὴν, χαρὰν ἢ ἐλπίδα εἰς τοὺς πόδας τῆς ὥραιας ἑταίρας. Μεθ' ὅλα ταῦτα, διατὶ νὰ παραπονεθῶσιν; Ἡ Νινὼν δὲν καθίστα ζηλοτύπους. Οἱ ὥραιότεροι καὶ διασημότεροι, οἱ νεώτεροι καθὼς καὶ οἱ ἀρεστότεροι ἦσαν ἴσοι ἐνώπιον τῆς ἀφροσύνης της καὶ τῆς φρονήσεώς της, ἐνώπιον τοῦ προκλητικοῦ μειδιάματός της καὶ τοῦ ἀποπεμπτικοῦ μειδιάματός της. Ἡ Νινὼν ἐσκέπτετο ὡς Σωκράτης καὶ ἐπραττεν ὡς Λαίης. Ὁ ἔρως δι' αὐτὴν ἦτο αἴσθησις καὶ ὄχι αἴσθημα. Εἶχεν ἀνάγκην διὰ τὸ ἄρμα της τῶν Φωβλάς καὶ τῶν Λοβελάς, οὐχὶ δὲ τῶν Ὀτέλων καὶ τῶν Βερτέρων! Ὁ Ὀτέλος θὰ ἐνεποιίει αὐτῇ τρόμον! Ὁ δὲ Βέρτερος — ὅπερ χεῖρον — ἀνίαν.

Μεταξὺ τῶν ὀνομαστοτέρων ἐραστῶν τῆς Νινὼν Δελανκλώ θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Βιλλαρσῶ, τὸν Σεβινιέ, τὸν μέγαν Κονδὲ, τὸν δοῦκα Λαρσφουκῶλ, τὸν στρατάρχην Ἀλβρέ, τὸν Γουρβίλ, τὸν Ἰωάννην Βαννιέ...

Καὶ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Λασάτρ — ὅστις πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ὁ μᾶλλον εὐνοούμενος τῶν προκατόχων του... λαβὼν τὸ γραμματίον, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς Νινὼν, ἐν τῷ ὁποίῳ τῷ ὠρκίζετο ὅτι θὰ περιέμενεν, ἐν τῇ σκιᾷ καὶ τῇ ἀπομονώσει, τὴν ἐκ τῆς ἐκστρατείας ἐπιστροφὴν του.

— *Α!* τί ὥραϊον ὑποσχετικὸν κρατεῖ ὁ Λασάτρ! ἔκραξαν οἱ φίλοι του ὅταν τοῖς ἐπέδειξε τὸ εὐῶδες γραμματίον του.

Καὶ ὁ Λασάτρ κατηγόρησε τοὺς φίλους του ἐπὶ ἀνευλαθείᾳ πρὸς τοὺς ὄρκους τῆς Νινὼν... ἢ τοῦλάχιστον ἐπὶ φθόνῳ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν του! Φεῦ! μετὰ τινὰς μῆνας, ὁ Λασάτρ ἐνόει καὶ συνεχώρει τὰ σκώμματα τῶν φίλων του. Ἐπιστρέψας πρὸ τῆς προθεσμίας πλησίον τῆς Νινὼν, ὁ Λασάτρ ἀγανακτήσας ἐρρίψεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀχαρίστου ἐρωμένης τὰ τεμάχια ἐπιστολῆς... ἥτις δὲν εἶχεν ἄλλην ἀξίαν εἰμὴ ὅτι ἦτο γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τῆς Νινὼν.

Εἰς πείσμα τῆς σκανδαλώδους φήμης τῆς Νινὼν Δελανκλώ, αἱ σεβαστότεραι καὶ αἱ ὑψηλοτέρας περιωπῆς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεζήτησαν τὴν σχέσιν της.

Ἰδίως ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐπισκέφθη συγχνάκις τὴν διάσημον ἑταίραν. Ὅταν δὲ τῇ ὁμίλησε περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς της — Ἐχω ἀκόμη καιρὸν, εἶπε γελῶσα ἡ Νινὼν. Κατόπιν τὴν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς Βερσαλλίας ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τοῦ μεγάλειου της καὶ τοῦ γήρατός της. — Δὲν ἔχω καιρὸν, ἐψιθύρισε μειδιῶσα καὶ πάλιν ἡ Νινὼν. Καίτοι δὲ ἡκιστα εὐλαβὴς δὲν ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ καυχῶνται ἐπὶ ἀνευλαβείᾳ ἐνώπιόν της. Εἰς ἐκ τῶν φίλων της, κινδυνεύων νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα ἤρνεϊτο νὰ καλέσῃ τὸν ἱερέα του, ἀλλ' ἡ Νινὼν ἔφερε τὸν ἱερέα λέγουσα αὐτῷ — Κύριε, ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας· σὺς βεβαιῶ ὅτι, μολονότι ὁ ἀσθενὴς μας ὁμίλῃ ἀκόμη ἀρκετὰ λογικῶς, δὲν εἶναι ὅμως πλεότερον ὁμῶν καὶ ἐμοῦ λογικός.

Ἡ οἰκία τῆς Νινὼν ὑπῆρξε τὸ συνεντευκτήριον πάσης διασημότητος ἣν εἶχον ἡ αὐλή, ἡ πόλις, ὁ στρατὸς καὶ αἱ τέχναι. Ὁ Σκαρρὼν τὴν συνεβουλεύετο διὰ τὰ μυθιστορήματά του, ὁ Σαιντ Ἐβρεμόν διὰ τοὺς στίχους του· ὁ Μολιέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὴν οἰκίαν της τὸν *Ταρτουφόρ* του, ὁ Φοντενέλλος τοὺς *Διαλόγους* του.

Ἐρρέθη ὅτι εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἑτῶν, ἡ Νινὼν εἶχεν ἀκόμη ἐραστάς. Μολονότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς Νινὼν διετηρήθη ἐπὶ πολὺ, οὐχ ἥττον νομίζομεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φήμη δὲν ἦτο ἄλλο ἢ συκοφαντία ὑπὸ τὴν μορφήν κολακείας. Ἡ Νινὼν ὀγδοηκοντοῦτις εἶχε διατηρήσει ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς νεότητός της, ὅπερ σημαίνει ὅτι εἶχεν ἀποβάλει πᾶσαν γελοιότητα νεανικὴν . . . ἵνα μὴ εἰπώμεν πᾶν ἐλάττωμα νεανικόν.

Ἡ Νινὼν ἀπέθανε τῷ 1706. Ἦτο λοιπὸν ἐννενηκοντοῦτις ὅταν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀφῆκε τέκνα τινά. Εἰς τῶν υἱῶν της ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Πρὶν ἢ γεννηθῇ, εἰς στρατιωτικὸς καὶ εἰς οἰκονομολόγος διημφισβήτησαν τὴν ἐνοχον τιμὴν τῆς πατρότητος. Ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀμφίβολος· ὁ κληρὸς ἀπεφάσισεν. Ἐλάβον κύβους καὶ ὁ οἰκονομολόγος ἠττήθη. Ἐτερος υἱὸς τῆς Νινὼν ἀπεβίωσε διὰ τρόπου τραγικοῦ. Ἀνατραφεὶς πλησίον τῆς μητρός

του, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἐσυγγένευσεν τοσοῦτον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐρωτεύθη ἐμμανῶς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γυναῖκα. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἀνεκάλυψε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, ὁ δυστυχὴς νεανίας πύτοκτόνησε δι' ἐγχειριδίου. Ὁ Λεσάζ διηγεῖται τὸ τρομερὸν τοῦτο συμβάν εἰς τὸ μυθιστόρημά του *Ζιλ Βλάς*.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΔΙΚΑΙ

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΝΕΥ (1815)

ὑπὸ ΦΟΥΚΙΕ

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 6')

«Ὁ Νεύ ἔμεινε δέκα ἡμέρας ὑπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ νομάρχου Λοκάρδ· τὴν 10 αὐγούστου, κατὰ τὰς ἐκ Παρισίων σταλείσας διαταγὰς, ὁ στρατάρχης ἐξεκίνησε διὰ τὴν πρωτεύουσαν συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ νομάρχης τοῦ Καντάλ ἐσύστησε τὰ αὐστηρότατα μέτρα τῆς ἐπιτηρήσεως. Ὁ εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τούτων, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν στρατάρχην, ἀποστρεφόμενος τὴν τραχύτητα τῶν μέτρων τούτων, εἶπεν εἰς τὸν Νεύ ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ συστρατιώτης του δὲν ἦσαν φύλακες ἀλλ' ἀπλοὶ συνοδευόμενοι του, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν ἤθελε ζητήσῃ νὰ ἀποδράσῃ. Ὁ στρατάρχης τὸ ὑποσχέθη, ἀλλ' ἦτο λυπηρὸν τοῦτο, διότι ἐν μέρος τοῦ στρατοῦ τοῦ Αἰγείρου εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, μεταξὺ δὲ ἄλλων τὸ σῶμα τῶν δραγόνων τοῦ Ἐξελμάν· σταθμεῦον εἰς Ριόμ, πόλιν δι' ἧς ἔμελλεν ὁ Νεύ νὰ διέλθῃ. Ἡ εἰδησις τῆς συλλήψεώς του διεδόθη ἐν ἀκαρεὶ εἰς ὅλον τοῦτον τὸν στρατόν. Ὁ Ἐξελμάνς περιέμενε τὸν αἰχμάλωτον κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν ἀναρπάσῃ. — «Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Νεύ, ἔδωκα τὸν λόγον μου. » Λεύγας τινὰς πρὸ τῶν Παρισίων, εὗρηκε τὴν σύζυγόν του ἣτις τὸν περιέμενεν εἰς